

Gânduri...

Mi-am împrăștiat fotografiile prin toată sufrageria, cu gândul să fac ordine în ele, adică să le sortez, să le localizez în timp și spațiu, să leg de ele întâmplări, gânduri, sentimente... No, câteva zile și să mânânc am uitat... Ieri am terminat cu triajul, am pus în ordine totul și la loc în micul geamantan, cel cu care mergeam, atunci, demult, în tabere și alte drumetii (nu în excursii, acolo mergeam cu rucsacul în spate, era vremea când străbăteam cărările de munte ale patriei alături de tata, călător pasionat...)

Sâmbătă noaptea am adormit greu, m-a pălit dorul de animăluțele din Cean, rămase în grija vecinei. Și gândul că eu stau izolată la etajul trei al blocului, iar în Cean e casa goală, curtea și livada pustii și nelucrate, acuma, primăvara... Duminică m-a sunat fiu-meu: „Mergem la Cean!“ Ah, ce bucuroasă am fost... Vai, ce bine!, zic, trebuie să... „TU, NU!!!“, zice scurt băietul, grijuliu și de neîn-duplecat. Așa că am rămas acasă, la etajul trei, la aer curat „de balcon“. A dus și a adus el ce era nevoie și m-a asigurat că se ocupă vecinii de unalta... Și acolo, oamenii au luat în serios și respectă starea de izolare... Desigur, mai ușor, o curte, o grădină este totuși alt spațiu în care se mișcă. Tristețea mare este că nu se mai pot duce la biserică, dar s-au resemnat, au televizoare și no, se descurcă și ei cum pot. Înurmântări, nunți – astea sunt mai greu de gestionat. Și o nuntă o mai poți amâna, dar o înurmântare... hm!, ce trist poate fi...

N-aș putea spune că mie greu să stau în casă. Nu mă plictisesc și am de toate. Vorbesc la telefon cu prietenele și cu rudele mele, am cărți de citit, nuci de spart, curățenie de făcut. Evit știrile tv, dar ascult radio cultural și, din când în când, mai dau o raită pe fb. Îmi lipsește mișcarea, da', fac curățenie, spăl geamuri, buntuzii dulapuri, dau cu mopul, aspir, binebine, până la un moment dat, că doar nu-s menajeră la un hotel cu 'nșpe camere, nici n-am putere să le tot bibilesc și, pe deasupra, am o ușoară alergie la praf și detergenți; pe loc îmi „înfloresc“ obrajii, da, scap de una, dau de alta, nu despre acest fel de mișcare vorbesc, ci despre mersul pe jos sau

DEBUT

lucrul în grădină... Am, totuși, un program de exerciții fizice, un fel de gimnastică, îl practic de câțiva ani, 15 minute dimineața, acuma l-am extins, adică și seara 15 minute, oricum, prea puțin, dar asta e. Desigur, astea sunt nimicuri. Eu sunt foarte conștientă de gravitatea a ceea ce se întâmplă azi în lume. Adevăratele necazuri, marile tragedii sunt în spitale, carantine, neputințe, singurătăți, lipsuri și neajunsuri reale, vai de capul nostru, oameni ai anului 2020! Eu nu cred că Dumnezeu este răzbunător sau răuvoitor, ci tocmai pentru că ne vrea binele ne mai lasă câte o „grindă“ de care să dăm cu capul, că prea ne-am avântat orbește și fără rost - spre ce? Știi, ca atunci când începi să faci ceva, simți că nu-i tocmai bine, dar te faci că nu vezi și când îți dai seama că ai greșit, îți pocnești fruntea cu palma și-ți spui, mă, ce prost am fost. No bine, acesta este un exemplu la o scară mult mai mică față de cea la care se întâmplă astăzi lucrurile, iar subiectul este mult mai vast și mai serios. Pandemia asta are un rost și vindecarea tre' să se producă nu atât în fizic, cât la alt nivel mai profund, esențial, no, cine știe... Dincolo de toate, să fim calmi și echilibrați și optimiști. Fără panică și frică - pe cât se poate, no, fiecare cum îi este felul.

Vecina de la doi are pruncii acasă. Îi aud din când în când, sunt școlari, băiat și fată de 10 și 7 ani. Se iscă în câte o zi câte un scandal, ioi-ioi, biata femeie, o compățimesc. Greu trebuie să fie, bieții copii și bieții părinți... D-apoi cei care au bătrâni, bolnavi de îngrijit acasă... Vai de sufletul lor! De când cu izolarea s-au împutinat și păsările. Era înainte un stol de porumbi care făcea roată-roată pe deasupra școlii și a blocurilor din jur - n-a

mai apărut. Iar vrăbiuțele sunt vizibil mai puține... Le pun în fiecare zi firmături de pâine, semințe și grâu pe un suport din balcon, că dacă nu mai sunt copii în curtea școlii, nici oameni în parcuri sau în magazine, cu ce să se hrănească până apar găzele?

Băieții mei cei mari sunt în Spania, Andaluzia. S-au reîntors la locurile de muncă, pe care le-au avut acolo, înainte de a se agrava starea de sănătate a mamei, iar după ce amândoi bunicii au murit, nepoții au plecat „de tot“. Mijlociul este în Marbella (acum în izolare la domiciliu, stațiunea este, bineînțeles, închisă), cel mare este în Almeria, dar el încă mai circulă, transport fructe-legume Spania-Franța – bineînțeles cu măsurile antivirus de rigoare. Vorbesc des cu ei, Dumnezeu să-i aibă în pază. Cel mic este aici, nu mai locuiește cu mine și bine face, tinerii trebuie să stea separat dacă se poate. Cum să-ți spun... sunt îngrijorată, dar mă străduiesc să nu construiesc scenarii sumbre. Mă rog la Dumnezeu să le dea minte și putere să facă față la greu, dar și la bine, că și binele te poate zăgăra de cap dacă nu-l prețuiești cum trebuie. Când se va putea, vor veni în vizită, voi merge și eu la ei... Sora mea a pregătit o scurtă vacanță la Roma, noi două, la sfârșitul lui aprilie, dar nu se mai poate. Rămâne pe vremuri mai bune. Nu mă plâng. Sunt sănătoasă, nu mai trebuie să-mi fac griji pentru bătrânii mei bolnavi, copiii mei sunt adulți de-acuma și nu mai depind de mine. Mă bucur de întâlnirile cu prietenii, sper să le mergă bine tuturor și fiecare să găsească soluții optime la problemele care se ivesc. Asta este tot ce pot să fac în singurătatea asta din care „numai gândul este liber să zboare“ (*Die Gedanken sind frei* – titlul unui film văzut acum vreo 50 ani la cinematograful), gândurile și mesajele – de astea din urmă nu sunt sigură, dar...

În rest... nu-mi fac planuri, nici vise. Nu-mi fac iluzii – ca să nu am ce pierde.

Știi că în această perioadă tu oricum te retragi în sine, de aceea nici nu-ți cer răspuns sau...

No, seară faină și numai bine!

Maria Lucia HĂRĂDEAN